

De havenstaking van Antwerpen

Er komen bij het conflict in de Antwerpse haven verschillende merkwaardigheden naar voren. Merkwaardigheden weliswaar die iedereen gelezen kan hebben, maar waarvan het nochtans wel de moeite loont ze nog eens even te releveren. Merkwaardig is het b.v. niet, dat deze havenarbeiders tot staking zijn overgegaan, maar merkwaardig is het wel dat het nog zo lang heeft geduurd eer ze tot staking overgingen. Merkwaardig is het ook, dat „Het Vrije Volk” van 23 Dec. '46 schreef, dat het een dramatisch moment in het leven van „den socialistischen strijder” Kammiel Huysmans moest zijn geweest toen hij als premier het bevel moest ondertekenen waarbij soldaten het werk van de stakende arbeiders moesten overnemen. Dat „deze wilde staking gebroken moet worden; als het moet door het leger. De Antwerpse dockers zal tot rede moeten worden gebracht om der wille van het landsbelang”. Nu, terwijl we dit schrijven, het conflict door de vakbonden „erkend” is, roept men op tot solidariteit met de stakers, die toch dezelfde zijn die tot rede moesten worden gebracht en moesten bukken. Merkwaardig is ook de houding en de toon in „De Waarheid”. Anders daverende artikelen over klasse-solidariteit enz., nu bijna uitsluitend een korte dagelijkse reportage omtrent de stand van het conflict. Of zou dit soms zijn oorzaak vinden in het feit, dat ook de Belgische stalinisten in feite het boven door ons aangehaalde standpunt van „Het Vrije Volk” innemen? Dan zou het natuurlijk niet langer merkwaardig zijn.

Merkwaardig tenslotte is de houding van het E.V.C.-bestuur. Hoewel de ontevredenheid onder de Rotterdamse havenarbeiders al sedert geruime tijd groot is tengevolge van nog steeds niet ingewilligde beloften, het solidariteitsgevoel met hun Belgische makkers spreekt en het mede tengevolge hiervan op enkele schepen al tot korte conflicten was gekomen, trachtte dit bestuur ijverig de onrust te sussen en te bemiddelen en liet zij blijkens het perscommuniqué in „De Waarheid” van 7 Jan. nog eens duidelijk uitkomen, dat 't slechts aan haar bemiddelend optreden te danken was dat het nog niet tot een volledige sympathie-staking was gekomen. Blijkbaar speelde hier het mysterieuze „algemeen

belang” weer parten en woog dit zwaarder dan het klasse-belang en de klasse-solidariteit. Zoals gezegd, de ontevredenheid onder de havenarbeiders is zeer groot en dientengevolge kon men hen wel enkele dagen „aan het lijntje houden”, doch daarmee was het dan ook op. De voorstellen van de Scheepvaartver. Zuid werden daarom ook dankbaar aangegrepen om aan de drang die van de arbeiders uitging tegemoet te komen en hun vat op de arbeiders te behouden. Dus werd verklaard, dat men daarmee niet accoord ging en besloten aan de havenarbeiders te adviseren om Zaterdag 11 Jan. tot een 24-urige proteststaking over te gaan. Dit komt er op neer, dat men gelijktijdig de volgende eisen stelt: onmiddellijk 10% loonsverhoging; verhoging van het garantieloon van f 30.90 tot f 36.—; extra betaling voor vuil werk; afsluiting van 'n collectief contract; medezeggenschap in de loon- en arbeidsvoorwaarden. Met belangstelling zien we de verdere ontwikkeling van dit conflict tegemoet, hoewel we eerlijk gezegd geen al te daverende verwachtingen koesteren gezien het min of meer gedwongen ontstaan en de waarschijnlijkheid, dat het tot een gelocaliseerd conflict beperkt zal blijven.

En nu we het dan toch steeds over merkwaardigheden hebben gehad, moeten wij toch nog even op een merkwaardigheid in het Antwerpse conflict wijzen. De twee vorige stakingen in de Antwerpse haven dankten hun ontstaan, evenals de laatste, aan spontaan verzet onder eigen leiding. En evenals nu droeg men op een gegeven moment de leiding toch weer aan de vakbonden over. Hier treedt het dualisme, dat nog steeds onder de arbeidersklasse levende is, zeer scherp aan het daglicht. Aan de ene kant het nog niet bewuste besef, dat men het zelf zal moeten gaan doen. Dat men eigen strijd in eigen handen moet houden. Aan de andere kant de oude sleur van het in een vakbond georganiseerd zijn en de leiding over te laten aan anderen. Men is er zo aan gewend, dat anderen voor hen spreken, voor hen beslissen, dat men feitelijk op een gegeven moment als het ware verschrikt is over hetgeen men heeft gedaan en dus gauw zich weer wendt tot de oude beproefde

vakbondsleiding, ook al heeft men de ervaring dat deze leiding zeker niet in hun voordeel heeft gewerkt. Van regeringszijde had men de nu langzamerhand bekende eis gesteld, eerst het werk hervatten en dan onderhandelen. Eerst dan ingaan op de gestelde eisen wanneer deze via de erkende vakbonden lopen. Nog te weinig heeft men vertrouwen in en besef van eigen kracht. We tasten omtrent de juiste ontwikkeling van de laatste dagen nog enigszins in het duister, maar blijkbaar heeft men van de zijde der stakers uiteindelijk het conflict met de regering en met de vakbonds- en politieke partijleidingen niet aangedurfd. Is men voor de zoveelste maal onder het juk doorgeslagen. Nu kan men natuurlijk ook het standpunt innemen, en we hoorden deze klanken reeds, dat ons standpunt onjuist is. Dat de Antwerpse stakers integendeel nu reeds een gedeeltelijke overwinning hebben behaald door dat men, ten eerste, de vakbondsleiding heeft gedwongen dit conflict te erkennen, de eisen der stakers over te nemen, de leiding in handen te nemen en, ten tweede, de steunkassen voor de stakers te openen met terugwerkende kracht. Doch voor ons blijft dan het gezegde gelden, dat een vos wel zijn haren, doch niet zijn streken verliest. De vakbonden hebben de leiding op zich genomen en zij zullen nu wel spoedig doen wat des vakbonds is, nl. hier wat af en daar wat bij teneinde zo spoedig mogelijk tot een oplossing te komen in „het algemeen belang”. Waarmede dan natuurlijk de conflictstof niet weggenomen is. Het leven voor de Belgische arbeidersklasse is, bijna meer nog dan dit voor de arbeidersklasse hier, dusdanig duur (de prijzen zijn meer dan verdubbeld), de lonen nog niet verdubbeld) dat de eisen der stakers zeker slechts als een minimum zijn te beschouwen. Hier kan niets af en een gedeeltelijke bemiddelende overeenkomst zal dan ook zeker niet als een overwinning beschouwd kunnen worden.

De leerschool voor de arbeidersklasse is moeilijk enkostbaar. Niet voor niets zegt het spreekwoord, dat men slechts leert met schade en schande. Elk stuk strijd is echter een leerschool temeer en al strijdende zal men leren dat geen duurzame overwinning bevochten zal kunnen worden of men moet het zelf doen. Vertrouwen in eigen kracht, vertrouwen in de klasse-solidariteit.

wordt een staking opgeheven, en daar breekt er weer een uit.

December 1946. Weer staken de Antwerpse dokwerkers en het schijnt nu zo te zijn, dat zij voet bij stuk zullen houden en niet van hun eisen afwijken. Noch dreigementen of beloften der regering, noch vakbeweging of Stalinisten krijgen hen aan het werk en zo kunnen we dan dit jaar-overzicht sluiten met deze staking, die momenteel nog niet geëindigd is.

bers dit gebeuren met behulp van de Nederlanders weer ongedaan trachten te maken, maar dat doet aan de waarde van deze beweging niets af. Dan hebben we in November op Walcheren en Zeeuws-Vlaanderen een 24-urige proteststaking, van betekenis, daar zij gericht was, niet alleen tegen de ondernemers, maar tegen het gehele staatsapparaat en, typerend, weer met uitschakeling van de oude vakbeweging. Vandaar gaan we eind November naar Frankrijk, waar bij de Renault-

fabrieken 'n staking uitbreekt, die na twee dagen weer opgeheven wordt. Leek dit zo op het oog een klein conflict, (de arbeiders eisten het ontslag van een ingenieur), het groeide uit tot een directe bedrijfsbezetting, want pas toen de arbeiders onder eigen leiding gingen produceren, was de directie bereid te onderhandelen.

In het bezette Oostenrijk volgt de ene staking op de andere. In Oct. staakten 30.000 man, maar ook hier het zelfde beeld; hier

25 Januari 1947

Prijs 15 cent

7e Jaargang - No. 4

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f.1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgros 168797 te A'dam

Arbeidersstrijd in Engeland

Het nieuwe jaar is in Engeland begonnen met hevige strijd. Juist, nadat de regering met veel trompetgeschal een nieuwe „socialistische” maatregel had doorgevoerd. (de nationalisatie van de mijnen), hebben de Londense transportarbeiders metterdaad getuigd van hun ongeloof aan de „zegezingen”, welke de staat hun wenst toe te bedelen.

De voorgeschiedenis van de staking.

Reeds negen maanden geleden begonnen de arbeiders te onderhandelen met de werkgevers over hun eisen, die inhielden: verkorting van de arbeidstijd van 48 tot 44 uur per week en uitbreiding van de betaalde vacantie van zeven tot twaalf dagen per jaar. Daar resultaat uitbleef, werd de kwestie voorgelegd aan de „Central Wages Board” (centrale loon-raad). Dat lichaam bestaat uit vertegenwoordigers van beide partijen, dat wil natuurlijk zeggen van arbeiders en vakverenigingsmensen, benevens enkele „onafhankelijke” leden. In de laatste dagen van 1946 werd door de C.W.B. uitspraak gedaan. De eis van verkorting van de werktijd werd afgewezen, de betaalde vacantie werd slechts op negen dagen per jaar gebracht. Wel bestond nog de mogelijkheid om tegen deze beslissing protest aan te tekenen; de C.W.B. zou de zaak dan „nader overwegen”. Daarna zou eerst een definitieve aanbeveling aan den minister van arbeid worden voorgelegd, die de bevoegdheid heeft om bindende beslissingen te nemen.

De arbeiders hadden bitter weinig vertrouwen in de heren bemiddelaars en den „arbeiders”-minister en gingen, niet van zins zich bij de uitspraak neer te leggen, in staking.

De houding van de vakbond.

De regering besloot om troepen onder sterke politie-bewaking als onderkruipers te laten fungeren. Dit middel, om een staking te breken, had zij reeds meer met succes toegepast, nl. in November 1945, toen de havenarbeiders, tegen het advies van hun vakverenigingen, het werk neerlegden. Enkele dagen later was toen de staking geëindigd.

Deze keer ging het echter anders. De

arbeiders van de markten en andere instellingen dreigden, indien de regering bij haar voornemen volhardde, eveneens het werk te verlaten. Ondanks het feit, dat de vlees bonnen maar voor een derde konden worden besteed en ook tabak en andere producten schaars werden, nam het publiek geen vijandige houding tegen de stakers aan. En dat, terwijl de pers zeer scherp stelling nam tegen de arbeiders, met uitzondering van de Stalinistische „Daily Worker” (die anders handelde dan zijn collega's in Frankrijk in dergelijke omstandigheden een paar maanden geleden; maar toen waren er dan ook „communistische” ministers in Frankrijk, terwijl de Engelse C.P. nog steeds haar hartewens, om mee te mogen spelen in de leiding van de staat, niet vervuld ziet).

De regering onderhandelde met de vakverenigingsleiders om een oplossing te vinden. Op Zondag 12 Januari werd een bijeenkomst belegd met de afgevaardigden van het vervoerbedrijf. Vlak na het begin drong een menigte transportarbeiders langs de deurwachters naar binnen en vormden een oppositie, die duidelijk van haar mening blijk gaf. Zelfs voor den algemeenen secretaris van de transportarbeidersbond (een functie, die vroeger door den tegenwoordigen minister van buitenlandse zaken, Bevin, werd bekleed), Arthur Deaking, toonden de arbeiders allerminst ontzag en hij kreeg ongezouten critiek te horen. De vakverenigingsleiding verklaarde zich achter de eisen der arbeiders te stellen, mits de onderhandelingsmachinerie gebruikt en dus het werk hervat werd. Alle fraaie beloften hielpen echter niets. De arbeiders besloten de staking voort te zetten.

De regering zet militairen in.

Nu de pogingen, om het gevaarlijke conflict door de vakverenigingsbestuurders te doen kanaliseren en de leiding aan de

arbeiders te ontwringen, mislukt waren, kwamen de troepen. Maar de arbeiders van de markten hielden woord: Het personeel van de pakhuizen en van Covent Garden (de belangrijkste Londense groentemarkt voor groente, fruit en bloemen) en de vleesdragers sloten zich onmiddellijk bij de staking aan.

De volgende dag (14 Januari) breidde zich de beweging tot Birmingham, Liverpool en de provincie uit. In Londen legden 17000 havenarbeiders het werk neer. Het hotel- en schipperspersoneel dreigde hetzelfde te doen. Op 15 Januari was reeds meer dan de helft van de 24.000 Londense havenarbeiders in staking. Zelf-gekozen vertegenwoordigers van de 15.000 arbeiders in het levensmiddelenbedrijf besloten het werk neer te leggen, indien de regering niet binnen 72 uur de troepen had teruggetrokken.

Nieuwe poging van de vakbond.

Intussen waren de vakbondsleiders druk aan het onderhandelen met de werkgevers. Bij beide groepen was de angst, dat het conflict zich nog verder zou uitbreiden, zo groot, dat zij plotseling (na negen maanden vruchteloos redeneren!) bereid bleken tot concessies. Natuurlijk stelden zij de voorwaarde, dat de arbeiders weer braaf in het gareel zouden lopen. Maar zij beloofden een nieuwe „procedure” om in het conflict te bemiddelen. Engeland is al rijk aan instituten, zoals wij die kennen als de „Rijksbemiddelaars” of „Stichting van de Arbeid”. Omdat deze gefaald hadden in het geven van goede raad aan de „Central Wages Board”, zou er nu een soort „onder-tribunaal” komen om aan deze C.W.B. een ander advies te geven. De minister ging met deze regeling accoord, hoewel dit voor hem een moeilijke stap was, daar ook in Engeland een loonstop bestaat en deze, wilde het nieuwe arbeidsbemiddelings-tribunaal in staat gesteld worden aan de eisen van de arbeiders tegemoet te komen, moest worden doorbroken.

15 Januari hielden de vakverenigingsleiders een vergadering met het centrale comité van de Londense stakers. Aan dezen werd het nieuwe plan voorgelegd. Het bovengenoemde bemiddelingstribunaal, waarvoor het reglement was opgesteld door de werkgevers en de vakverenigingsleiders, zou uit 20 leden, tien werkgevers en tien vakbondsleiders bestaan. Als voorwaarde voor de

Uit de inhoud:

1. De Staat en de Stakers
2. Eerst klaarheid dan eenheid
3. Nationalisatie in de praktijk

behandeling van de aanspraken der werkers werd de eis gesteld, dat deze eerst weer het werk zouden hervatten. De arbeiders waren echter van mening, dat eerst de besluiten van het tribunaal moesten worden afgewacht, alvorens zij weer aan het werk zouden kunnen gaan.

Zo is, op het ogenblik, dat wij dit schrijven (17 Januari) het einde van het conflict nog niet in zicht. Integendeel! De stakingsbeweging rolt verder als een sneeuwbal. Haar omvang wordt nog steeds groter. En dit ondanks het feit, dat een van de leiders van de stakende vrachtauto-chauffeurs een beroep deed op alle arbeiders, die niet bij het geschil betrokken waren, om aan het werk te blijven.

De betekenis.

De stakende arbeiders zijn dus lijnrecht tegenover de werknemers, de staat en „hun eigen“ vakbonden komen te staan. De burgerlijke pers is getroffen door het „onofficiële“ karakter van deze beweging. Hierin ligt dan ook haar meest wezenlijke kenmerk. Het is geen geproclameerde staking, zoals b.v. de mijnwerkersstaking in Amerika. Zij is volkomen „spontaan“. Ondanks de grote invloed, die ook in Engeland de vakbonden en de „socialistische“ regering hebben, is de werkelijke toestand, zijn de werkelijke verhoudingen doorgedrongen tot het bewustzijn van de arbeiders. Hun oude illusies worden door de harde werkelijkheid gebroken. Zij zijn tot het besef gekomen, dat zij zelf hun eigen strijd moeten voeren, een strijd, die in dit geval dan wel ten dele begonnen is als een conflict met de werkgevers, maar die al dadelijk gericht moest worden tegen de staat en, om de „arbeidsvrede“ te handhaven, tegen zijn orgaan, de vakbond. Deze staking toont dezelfde trekken als b.v. de Rotterdamse havenstaking of die van de Franse postmensen. Doch het komt ons voor, dat deze Engelse beweging op een zeer belangrijk punt van de meeste andere verschilt: Zij dreigt algemeen te worden, en in ieder geval heeft zij zich reusachtig uitgebreid. De solidariteitsstakingen, vooral ook gericht tegen het gebruik van militairen door de regering, tonen duidelijk aan, dat het Engelse proletariaat bereid is om te vechten, indien het zich bedreigd ziet. En dat het, in grote delen althans, zich bewust wordt van zijn eenheid tegenover zijn vijanden.

De verdere ontwikkeling.

Hier ligt voor de hand, en het is ook gebleken uit de gebeurtenissen van de laatste dagen, dat de heersende klasse en haar elitaire alles in het werk stellen om aan de strijd een einde te maken. Ongetwijfeld zullen zij tot kleine concessies bereid zijn. Voorlopig laten zij het echter nog bij beloften, wat zij zullen doen, wanneer de arbeiders maar eerst aan het werk gaan. Het is niet uitgesloten, dat deze ten slotte daartoe bereid zullen zijn, indien zij ten minste enige zekerheid krijgen inzake een verbetering van hun positie. Het zou dan kunnen lijken, alsof de arbeiders toch een overwinning hadden behaald. In zekere zin

De Staat en de stakers

Rond de kerstdagen waren wij — dank zij onze Belgische makkers — in staat kennis te nemen van de strijdpositie en de strijdwil van de Antwerpse dokkers. Wij hebben ons toen bewogen tussen de stakers, bijeen in het aanmeldingsbureau aan de Cadixstraat nabij de havens.

Er heerste een eigenaardige, zeer verbitterde stemming onder de strijdenden. Dat is geen wonder. Bij vorige acties was reeds gebleken, dat de vakbonden in de z.g. paritaire commissie handje-plak speelden met de werkgevers en dat zij er zelfs niet tegen op hadden gezien, accoord te gaan met de werkgevers, dat 6000 man personeel zonder meer ontslag verleend zou worden. Het conflict, dat allang had gedreigd, brak op 30 Augustus 1946 uit, toen dit massaal ontslag aan de betrokkenen schriftelijk werd medegedeeld. De solidariteitsstaking was algemeen. Er werd een stakingscomité benoemd en naast de eis van ongedaankmaking van het ontslag, werden een aantal eisen door de stakersvergadering in het aanwervingslocaal geproclameerd. Reeds tijdens die staking trachtte de staat in te grijpen, n.l. doordat de Justitie, juist als bij de Rotterdamse staking, meende te moeten overgaan tot het arresteren van staking-leiders. Wel is waar werden zij, na grote stakersbetogingen voor het paleis van Justitie, tenslotte weer vrij gelaten.

zou dat ook het geval zijn. Maar niettemin zou de heersende klasse, ondanks die concessies, aan het langste eind trekken. Want zij zou de arbeiders weer tot „orde“ gebracht hebben. En vroeg of laat zou zij hen toch weer trachten te dwingen hun veroveringen prijs te geven.

Waar het thans in werkelijkheid om gaat, is niet meer hoofdzakelijk een strijd om kortere werktijd of langere vacaties, maar een strijd om de macht. De regering stuurt troepen om de arbeiders, direct of indirect, te dwingen zich aan de staat en de werkgevers te onderwerpen en zich te schikken naar wat zij met de „officiële“ vertegenwoordigers der werkers, de vakbonden, over hen wensen te besluiten. De arbeiders daarentegen eisen, dat de staat niet ingrijpt in hun conflict met de werkgevers en zijn troepen terugtrekt.

De staat echter, algemeen regelaar en organisator van het economisch en maatschappelijk leven, kan, zoals wij in deze krant herhaaldelijk hebben uiteengezet, niet „neutraal“ blijven in een conflict, waarin zijn ordening op het spel staat. Hij moet partij kiezen tegen de arbeiders. Hij moet zorgen, dat zijn productie-plan wordt uitgevoerd. Hij moet, desnoods met geweld, de „klassenvrede“ handhaven.

Deze noodzaak zal de verdere ontwikkeling van de strijd bepalen. De arbeiders tasten de macht van de staat aan. Wanneer de staking nog lang zou voortduren, zouden zij gedwongen worden deze macht nog

maar het politieke optreden zelf bleef. Zo had de politie de verspreiding van manifesten van de stakers in het democratische België verboden.

Een erger teleurstelling ondervonden de stakers, toen een deel van de stakingsleiding, onder aanvoering van de stalinisten, zonder de stakers daarover zelf te horen, op het ogenblik dat de actie verdere uitbreiding door België beloofde, een accoord sloot met de vakbondbesturen en de Provinciale Gouverneur. Het accoord hield in het houden van een nieuwe ledenvergadering onder leiding van de besturen, waar alleen zou worden gestemd over de vraag: zijt gij, dokwerkers, accoord met de bereikte resultaten? Geen van de eigen eisen van de stakers zou daar aan de orde komen. Voorts werd overeengekomen, dat door geen van de partijen nog propaganda „voor“ of „tegen“ zou worden gemaakt. Zo werden de strijdende stakers, door de stalinisten, weer als een kudde lammeren overgeleverd aan de bondsbesturen. Niemand voerde het woord en er werd schriftelijk gestemd. Wij schreven destijds:

„In hun eenheid van optreden gebroken door de delegatie, gedwarsboemd door eigen vakbonden, geterroriseerd door de politie, verscheurd door in hun rijen gebrachte belangen-verschillen van de z.g.

ingrijpender aan te tasten. Wij schreven reeds, dat een van de leiders van de vrachtauto-chauffeurs een beroep deed op hen, die niet direct bij het geschil betrokken waren, aan het werk te blijven. Want een uitbreiding van de strijd zou de levensmiddelen-voorziening van de bevolking in gevaar brengen. Het ogenblik nu, waarop de arbeiders gedwongen zouden zijn de strijd op te geven of de voedselvoorziening zelf te organiseren, is het beslissende. Het laatste betekent, dat zij een stuk van de productie in eigen hand zouden moeten nemen. Dit veronderstelt een volkomen nieuwe denkwijze. Het betekent het volledige doorbreken van het besef van de noodzaak, niet alleen om tegen het kapitalisme te strijden, maar om zelf productie en verdeling van de voortgebrachte goederen te organiseren.

Wij kunnen slechts vaststellen, dat deze strijd van de Engelse arbeiders bij zal dragen tot een duidelijker bewustzijn van hun positie in de kapitalistische maatschappij en van de positie van hun vijanden, de staat en de vakverenigingen. En dit is, hoe de strijd verder ook moge verlopen, een zeer belangrijke winst.

NASCHRIEF.

Intussen is deze strijd van de Londense arbeiders geëindigd. Regering, ondernemers en vakbonden hebben blijkbaar dusdanige toezeggingen gedaan, dat de arbeiders het geraden achten de strijd af te breken.

echte en niet-echte dokkers, hebben 11.026 dokkers gestemd, 6.526 stemden vóór de bereikte resultaten en dus vóór de opheffing van de staking en 4.221 stemden tegen en waren dus voor het doorzetten van de actie.

De dokwerkers zagen zich bij de neus genomen. Door de werkgevers, door de Staat, door de sociaal-democraten, door de officiële Kommunistische partij, door de vakbonden en door een deel van het stakingscomité.

Zo gingen zij mokkend weer aan de arbeid. Over de aanleiding tot de nu drie maanden later opnieuw uitgebroken staking schreven wij reeds in ons nummer van 4 Jan. j.l. Verbitterd door de scherpe uitbuiting en het afjakkersysteem hebben zij opnieuw het werk neergesmeten. Verbitterd door de vroegere teleurstellingen, staan zij vijandig tegenover de vakbonden, de partijen en de overheid. Maar evenzeer geldt de verbittering het oude strijdcomité. Zo stonden zij tijdens de kerstdagen, niets en niemand meer vertrouwende, schouder aan schouder, de armen naar beneden, om monden en kinnen een vastberaden trek „we verdommen het“.

Ongetwijfeld waren de levensomstandigheden en de arbeidsvoorwaarden van de dokkers voldoende, om dit verbitterde verzet op te wekken, maar toch leefde onder hen de overtuiging, dat de actie niet mocht worden gezien als een partiele dokwerkersstaking. Zeker, de havenbaronnen waren van oudsher hun klasstegenstanders, maar drommels goed begrepen de arbeiders dat de arbeidersklasse van geheel België in dezelfde omstandigheden verkeerde en dat de strijd, wilde zij resultaat hebben, over het gehele front diende te worden gestreden. Meer dan dat, in hun debatten klonk voortdurend door, dat ook de havenarbeiders van de andere west-Europese havensteden onder soortgelijke verhoudingen leven en strijden. Zij voelden de noodzaak van internationale samenwerking!

Maar bepalen wij ons voorlopig tot de Belgische verhoudingen. Ook daar wordt, onder sociaal-democratisch, katholiek en bolsjewistisch bewind, een geleide economie gevoerd, zij het dan, dat zij wat minder rigoreus, meer de binnenlandse markt vrijlatende, wordt opgezet. Het ministerie van Kamiel Huijsmans verdedigt de franc, het voert zoals het zegt, de strijd tegen de voortdurende prijs- en loonsverhogingen. Maar tot nu toe heeft het regeringsbeleid geen andere uitkomst gehad, dan dat de prijzen steeds onrustbarend stijgen en de loonstop van de regering zoveel mogelijk gehandhaafd wordt. Anders dan de Belgische arbeidersklasse, kan daartegen de regering niet eens zo heel veel bezwaren hebben. Ook de bezittende klasse van België streeft naar een sober bestaan voor de arbeidersklasse opdat zoveel mogelijk winst wordt gemaakt, die in de vorm van dividenden, de internationale positie van de Belgische bourgeoisie versterken zal tegenover het buitenland. Daar, als hier,

staat de arbeidersklasse voor de taak de geleide-economie, te beginnen op het punt van de loonstop, te doorbreken.

Het laat zich verstaan, dat sociaal-democraten en officiële kommunisten met inbegrip van de regering en de vakbeweging damg met de spontane en hardnekkige actie der dokkers in hun maag zaten. Een golf van laster werd over de „a-sociale en onvaderlandslievende dokkers“ door geheel België verspreid. Haat werd gekweekt in de burgerij door middel van de pers, luierende lanterfanters werden de dokkers genoemd. Arbeiders werden tegen arbeiders opgezet. De militairen werden als stakingbrekers opgecommandeerd. Drie weken lang stonden de dokkers in hun wantrouwen tegen alles en ieder vastberaden, maar in afwachting houding, zonder enige steun. De vakbonden hielden de kassen gesloten. Het zwaard van de honger zou het verzet moeten breken. Maar, al breidde het conflict zich niet uit, al begrepen de dokkers niet of konden zij niet door de ervaringen uit het verleden niet begrijpen, dat de staking richting en doel moest krijgen en dat daarvoor organisatie en het aanwijzen van vertrouwensmannen nodig was, het verzet werd evenmin gebroken.

Voor de regering werd de situatie moeilijk. Het werk in de haven van Antwerpen is van grote betekenis voor het economische leven van België. Invoer- uitvoer- en doorvoer in verreweg de grootste Belgische haven mocht niet zolang worden stopgelegd. Bovendien, moet onder alle omstandigheden worden voorkomen, dat toch op één of andere dag de strijd over een breder front zou uitbreken en als positieve inhoud zou verkrijgen het doorbreken van de loonstop.

Het verder verloop van zaken van de thans opgeheven staking is dan ook sterk door regeringsbemoeienissen beïnvloed.

Op 3 Januari heeft de eerste minister Huysmans, met vertegenwoordigers van de vakbonden, besprekingen gevoerd. De tactiek van de vakbonden werd gewijzigd. Hadden zij tot dan toe, als de aan de regering getrouwe medewerkers voor wederopbouw en geleide economie, de stakers drie weken aan hun lot overgelaten en laten hongeren, plotseling zijn zij zich met de actie gaan bemoeien. Zij openden onderhandelingen met de werkgevers en schreven op Maandag 6 Januari een meeting van de stakers uit in het Sportpaleis. Daar werd verslag uitgebracht over de gevoerde besprekingen. De moeilijke situatie voor de regering werd weggewerkt. De actie, die een dreiging in zich hield een brede actie van de gehele Belgische arbeidersklasse tegen de loonstop te worden, werd afgeleid naar een actie tegen de havenbaronnen, ter bereiking van enkele punten van ondergeschikte betekenis. Het overleg tussen regering en vakbonden betekende, dat de regering in een betaling van Frs. 25.— voor de tijd die de arbeiders nodig hebben om van het aanwervingslokaal naar het werk te gaan, en van een bijslag op het loon bij vuile arbeid, geen

doorbreking van de loonstop zou zien. De vakbonden waren bereid te pogen de staking in die richting af te buigen en aldus de staking tegen de regeringspolitiek terug te voeren tot een tegen de ondernemers.

Evenwel, de patroons verwierpen de gedachte van „walking time“ (de vergoeding voor de looptijd) maar wilden het basisloon van 156 frs op 170 frs brengen en de andere lonen in dezelfde verhouding herzien. Maar daarvoor was, in verband met de loonstop, goedkeuring van de regering nodig. Daaruit blijkt duidelijk, dat zij wilden vasthouden aan de verantwoordelijkheid van de regering, die er zich door een handigheidje onderuit trachtte te werken. Hoe brutaal overigens de werkgevers waren, blijkt wel uit het bijkomende voorstel om de z.g. bestaanszekerheid, de uitkering aan degenen voor wie op een bepaald moment geen werk in de haven was, op te schorten. Aldus Omer Becu, bestuuder van de Belgische Transportbond, op de reeds genoemde stakersvergadering. Onder een geweldig rumoer roept deze dan uit: Staken! Staken!

Daardoor voltrekt zich het zonderlinge geval, dat de vakbeweging, die drie weken lang de stakers laat hongeren, zich achter de actie stelt, met het doel de staking te localiseren en voort te zetten voor de door de regering reeds goedgekeurde en vermoedelijk door haar geïnspireerde eis: vergoeding voor Walking time en vul werk.

De laatste berichten melden, dat de staking is beëindigd en dat overeenstemming met de patroons is bereikt. Hoe de voorwaarden ook zijn, duidelijk is, dat de regering voorlopig een strijd voor het doorbreken van de loonstop heeft voorkomen en dat in de wezenlijke toestand bij het voortdurend stijgend prijzenpeil niets is veranderd. Dat was de taak van sociaal-democratische en Kommunistische ministers, die zich, onder de leuze van plan-politiek, inzetten voor de kapitalistische wederopbouw. Een wederopbouw, die natuurlijk moet gaan ten koste van de arbeidersklasse door een verscherpte uitbuiting. Dat de vakbeweging zich voor dit vuile werkje bereid heeft verklaard, was te verwachten. Niet alleen, dat de vakbeweging politiek afhankelijk is van de verschillende partijen, maar in wezen is zij een radertje in de gehele geleide economie.

De Antwerpse staking geeft ons veel te leren. Op politiek, maar zeker niet minder op organisatorisch terrein. En dat laatste is niet van bijkomstige aard. Leert ons de houding van regering, partijen en vakbonden, dat zij allen in dienst staan van de klassevijand en dat zij hun optreden geheel afhankelijk maken van de vraag, hoe kunnen wij medewerken aan een kapitalistische herstelpolitiek, de vraag dient ook gesteld en beantwoord te worden, hoe de arbeidersklasse zich tegen een verdergaande verslaving kan en moet verweren. Dat wil zeggen, welke nieuwe strijdorganen we behoeven en hoe de strijdmethoden moeten zijn. Maar daarover iets in een volgend artikel.

Eerst klaarheid dan eenheid

In de discussies in en om de E.V.C. is het opmerkelijk, hoeveel het niet eens zijn met de C.P.N.-invloed in de E.V.C., maar toch in de E.V.C. en de fusie met het N.V.V. een verbetering zien voor de arbeidersbeweging. Zij gaan er van uit, dat de arbeiders, kost wat kost, hun organisatorische eenheid moeten versterken. Vele bezwaren van de oppositie kunnen ze onderschrijven, maar de organisatorische eenheid wordt het allerbelangrijkste geacht. Eenheid! Eenheid! Daar hunkeren alle arbeiders naar. Ze voelen, dat daarin hun grootste kracht ligt in de strijd tegen het kapitalisme. Ze hebben ondervonden, dat verdeeldheid en verscheurdheid bijgedragen hebben tot de nederlagen van de arbeiders in de klassestrijd. En de klassebewuste arbeiders weten, dat alleen een eensgezind proletariaat de wereld bevrijden kan van het alle levensmogelijkheden vernietigende kapitalisme.

Zo komen ook deze arbeiders ertoe, om tot elke prijs de eenheid tot stand te brengen, zonder zich er veel zorgen over te maken hoe die eenheid er uitziet. Het oude maanwoord: eerst klaarheid, dan eenheid, heeft voor hen geen betekenis. En toch kan de zo zeer verlangde en dringende noodzakelijke eenheid van alle werkers der wereld niet tot stand komen, zolang men geen klaar beeld gevormd heeft over wat men onder „eenheid“ verstaat.

Wat de meeste georganiseerde arbeiders willen, is een organisatorische eenheid. Ze denken, als alle arbeiders ondergebracht zijn in één grote organisatie, dat dan de gewenste eenheid tot stand is gekomen. Is de fusie tussen de beide grote vakorganisaties eenmaal een feit, dan hebben we dus die organisatorische eenheid. Die eenheid gaat echter nog verder, dan de arbeidersorganisaties. Want, de politiek van N.V.V. en E.V.C. is gericht op de samenwerking met de kapitaalsgroepen, wier vertegenwoordigers zitting hebben in de Stichting van de Arbeid en waarvan ook de vertegenwoordigers van de confessionele vakbonden deel uitmaken.

Welk een eenheid! Haar politiek is gericht op verhoging van de productie, en op de loonstop. Ze is gericht op de wederopbouw van het kapitaal. De arbeiders ondervinden dagelijks, dat de productieverhoging niet aan de producenten ten goede komt, maar aan de bezittende klasse. De arbeiders moeten meer produceren, om de winsten van de bezittende klasse te vergroten, opdat de staatsschuld afgelost kan worden, om de oorlog in Indië te bekostigen, om de opbouw van het gehele militaire apparaat mogelijk te maken. In de kolommen van Spartacus is reeds meerdere malen aangegeven, dat de meerwaarde, die de arbeiders voortbrengen, naar toe gaat. Nu ijveren N.V.V. en E.V.C. samen met de bezittende klasse voor invoering van het tariefloos. Het N.V.V. dringt bij de arbeiders er op aan toch vooral zuinig te leven

(alsof zij anders kunnen). De vermeerdering der productie terwille van de wederopbouw van het kapitaal, brengt verlenging van de arbeidsdag met zich mede tegen gelijkblijvend loon.

Als straks de fusie van E.V.C. en N.V.V. tot stand is gekomen, is de E.V.C. evenzeer verbonden met de huidige regering als haar zusterorganisatie. Met een regering, die als vertegenwoordigster optreedt van de gezamenlijke kapitaalsgroepen in Nederland, een regering, die van het Amerikaanse kapitaal credieten heeft verkregen, voor welker terugbetaling en renteaflossing ze borg moet staan. De organisatorische eenheid, die de arbeiders voorstaan door middel van de fusie is dus een eenheid met het kapitaal! Het betekent een volkomen inschakeling in de opbouw-politiek van de bezittende klasse. En daarbij moeten we goed bedenken, dat deze opbouw-politiek, niet alleen inhoudt een herstel van het kapitaalbezit, dat door de oorlog verloren is gegaan, maar dat, het Nederlandse kapitaal is ingeschakeld in het bewapeningsprogramma van de geallieerden. We weten dat het kapitalisme over de gehele wereld drijft naar een nieuwe verschrikkelijke oorlog, en het proletariaat, ingeschakeld in zijn opbouw-politiek, moet zich opofferen en getroosten om de wapens te kunnen smeden, waarmee het straks zelf

vernietigd zal worden.

Nu weten we wel, dat een deel van de arbeiders in de E.V.C. niet van plan is, mede te werken aan deze opbouw, maar denkt in de gefusioneerde organisatie meer arbeiders onder zijn gehoor te krijgen en er revolutionaire propaganda te kunnen voeren. Dit is een illusie. Men kan misschien in een vergadering wel opponderen tegen de politiek van het bestuur, maar de grote beslissingen worden niet door de vergadering genomen. Het beste voorbeeld daarvan is wel de fusie zelf. Tegen de fusie als zodanig kan op de vergaderingen niet meer gestemd worden, slechts over onderdelen mag gediscussieerd worden. De besturen der beide organisaties zijn het echter op de grote punten allang eens, dat is allemaal over de hoofden der leden heengegaan. De samenwerking met de Stichting van de Arbeid b.v., het zich neerleggen bij de beslissing van den Rijksbemiddelaar bij event. conflicten, dus, juist waar het de onderwerping aan de kapitaalsbelangen betekent, daar hebben de arbeiders niets in te brengen. Wordt een arbeider, als hij met zijn revolutionaire propaganda tegenover het bestuur komt te staan, al te lastig, dan wordt hij eenvoudig geroyeerd. Ook daarvan hebben we voorbeelden genoeg gezien.

Neen, die organisatorische eenheid, is niet de eenheid, die de arbeidersklasse nodig heeft, om haar krachten te verzamelen in de strijd tegen het kapitaal. Waar de arbeiders in verzet komen, daar doorbreken zij

deze eenheid. Toen in September j.l. in Amsterdam spontaan de algemene staking brak als protest tegen de troepenuitzetting, gaf het N.V.V. het parool, niet staken en de E.V.C. hield zich op de vlakte. Als strijdorganisatie traden ze beiden niet op. Het advies van de vakbonden is meestal, ga gauw weer aan het werk, wij zullen wel onderhandelen. In het gunstigste geval, raffen zij de staking te localiseren en aardoor kapot te maken, of ze buigen haar in een protest-staking van 24 uur. Daarom zullen de arbeiders in hun verzet tot een nieuwe strijdeenheden moeten komen. Want eenheid is dringende noodzaak! Maar dan de klasse-eenheid. Geen eenheid met kapitaalsorganisaties. De arbeiders hebben dringend behoefte aan samenwerking. Samenwerking met de eigen klasse, die verbonden is door haar gemeenschappelijk lot, samenwerking tegen alles wat ingeschakeld is in het apparaat van de heersende klasse.

Overal waar de arbeiders in verzet komen begint deze nieuwe eenheid zich te vormen. We kunnen deze ontwikkeling momenteel zien als we de berichten over de Londense transportarbeiders-staking in de pers volgen. Nadat sinds negen maanden de vakbonden aan het onderhandelen waren over de herziening van lonen en arbeidsvoorwaarden, zijn de Londense arbeiders in staking gegaan, tegen het advies van hun leiders in. „Arbeiders“-regering en vakbonden proberen de stakers van de strijd af te houden, maar de staking breidt

zich uit. Nadat de regering bekend had gemaakt, dat zij troepen voor het vervoer van vlees zou gaan gebruiken, hebben de arbeiders van de vleesmarkt onmiddellijk verklaard zich bij de stakers aan te sluiten, indien dit zou gebeuren.

Niet alleen, dat de nieuwe eenheid, een eenheid dus over vakbonden en partijen heen, groeiend is in Engeland, maar ook kunnen we uit de krantenberichten constateren, dat deze eenheid organisatorische vormen gaat aannemen. Er blijkt een stakingscomité te zijn, en de arbeiders hebben afgevaardigden benoemd, die met een opdracht van de arbeiders naar de vergadering van de vakvereniging gestuurd zullen worden. Deze opdracht houdt in, dat ze moeten stemmen tegen iedere hervatting van het werk, totdat hun eisen ingewilligd zullen zijn. Hieruit blijkt niet alleen de vastbeslotenheid van de stakers, maar ook dat de afgevaardigden niet zelfstandig besluiten kunnen nemen. Ze kunnen slechts uitvoeren, wat de gezamenlijke arbeiders hun opdragen. Dit is voor de machtsvorming van de arbeiders van 't grootste belang. In iedere zelfstandige strijd zal men moeten overgaan tot het kiezen van een stakingscomité en van vertrouwenslieden, die niet slechts moeten onderhandelen met de betrokken instanties, maar die ook de verbanden met de andere bedrijven tot stand zullen moeten brengen en onderhouden. Deze kunnen echter nimmer een macht boven de arbeiders worden, indien de arbeiders zelf ook actief in de strijd betrok-

ken blijven en geregeld bij elkaar komen om gezamenlijk besluiten te nemen, meningen met elkaar uit te wisselen, en dan hun afgevaardigden opdracht te geven, die voor hen bindend is. Blijkt het, dat zij toch zelfstandig gaan onderhandelen, dan moeten zij onmiddellijk uit hun functie ontzet worden. Deze vertrouwenslieden moeten gekozen worden uit de arbeiders zelf en niet gesalarieerd worden, doch arbeider blijven. Op die manier krijgen de „strebbers“ geen kans en kan geen bureaucratisch apparaat ontstaan.

Wat zich wel gaat ontwikkelen is dan de georganiseerde klassemacht van de arbeiders. Hoe verder een staking zicht uitbreidt hoe meer kracht zij ontwikkelen kan. Voor de uitbreiding is het voorwaarde, dat de arbeiders de verbanden leggen met andere bedrijven door middel van hun afgevaardigden. De afgevaardigden uit de verschillende bedrijven komen tezamen en vormen zo de gezamenlijke comité's van actie, de comité's van afgevaardigden van alle bedrijfsarbeiders. Zij wisselen ervaringen uit, brengen besluiten van bedrijfsvergaderingen op, doch kunnen nimmer zelfstandig optreden. Zij staan onder voortdurende controle van alle arbeiders en zijn uitvoerders van hun gezamenlijke wil, de overbrengers van gezamenlijke gedachten. De ontwikkeling van het kapitalisme brengt met zich mede, dat de maatschappelijke verschillen tussen de arbeiders langzamerhand kleiner worden. De regering kondigt algemene wettelijke bepalingen af, zoals invoering van het tariefstelsel, loonstop, prijsverhogingen, rantsoenverlagingen en dergelijke. Omdat de afzonderlijke ondernemers niet meer prijzen en lonen vaststellen, maar de regeringen, worden langzamerhand in alle grote bedrijven dezelfde lonen betaald op dezelfde arbeidsvoorwaarden. Dit geldt niet alleen voor Nederland, maar hetzelfde gebeurt ook in de meeste andere staten. Het gevolg is, dat de grieven en de ontevredenheid van de arbeiders algemener worden en daarom zijn de kansen, om een eenmaal begonnen staking uit te breiden, veel groter. De regeringen vrezen die uitbreiding en daarom hebben ze tegenwoordig ook zo gauw hun troepen bij de hand. De Engelse arbeiders hebben echter het juiste antwoord gegeven. Hieruit wordt tevens de noodzakelijkheid duidelijk van een organisatorische verbondenheid via de bedrijven. Zijn de arbeiders bedrijfsgewijze verbonden dan is pas organisatorische eenheid gevonden, die het machtige wapen in de klassestrijd is en die de arbeiders aaneensmeedt tot een onverbreekelijke eenheid. Dat is een andere eenheid dan die van het lidmaatschapsboekje. Dat is de klasse-eenheid, die haar basis vindt in de bedrijven. Het kapitalisme is immers niet te verslaan in praet-colleges, maar, daar, waar zijn werkelijke macht zetelt, daar, waar zijn levensader ligt: in de bedrijven.

Indien de arbeiders in staat zijn, deze eenheid op te bouwen dan werken ze aan een andere opbouw dan die van het kapitaal en de vakorganisaties, dan leggen ze de grondslagen voor een geheel nieuwe wereld.

(Wordt vervolgd)

GREPEN uit de Ronaire Literatuur

EEN TOEKOMST DIE WIJ NIET KUNNEN VOORSPELLEN.

Dit is een fragment uit het laatste hoofdstuk van de roman „In Dubious Battle“ van John Steinbeck, de schrijver van „De druiven der gramschap“, „Mulzen en mannen“, „De lange vallei“ e.a. Dit boek, dat in 1936 voor het eerst verscheen, bevat de geschiedenis van de strijd der losse arbeiders op de Californische fruitwekerijen. Het laatste hoofdstuk geeft het einde van een lang volgehouden staking weer. Een der werkgevers bezoekt de stakingsleiders in hun hoofdkwartier in het kamp, waar de arbeiders wonen.

Even later kwam London de tent weer binnen. De vreemdeling, een slanke, goedgeklede man in een grijs colbert-costuum, volgde hem. Zijn wangen waren roze en goed geschoren, zijn haar bijna wit. Hij had gezellige rimpeltjes om de ooghoeken. Telkens als hij sprak, verscheen er een open, vriendelijke glimlach om zijn mond. Hij sprak tot London: „Bent U de voorzitter van het kamp?“ „Ja“, zei London wantrouwig. „Ze hebben mij gekozen.“ Sam en Mac hielden zich op de achtergrond, maar zij verloren de beide anderen niet uit het oog. De vreemde glimlachte. Zijn tanden waren wit en regelmatig. „Mijn naam is Bolter“, zei hij eenvoudig. „Ik ben de eigenaar van een grote boomgaard. Ik ben de nieuwe president van de Federatie van Fruitwekers hier in de streek.“ „Nou en?“ vroeg London. „Wou u me omkopen?“ De glimlach verdween niet van Bolter's gezicht, maar hij kneep zachtjes zijn schone roze handen dicht.

„Laten wij op een andere toon beginnen“, verzocht hij. „Ik zei, dat ik de nieuwe president was. Dat wil zeggen dat er veranderingen komen. Ik ben het niet eens met de manier, waarop ze de zaken tot nu toe aangepakt hebben.“ Terwijl hij sprak, keek Mac niet naar Bolter, maar naar London. London's gezicht werd iets minder strak. „Wat hebt u te zeggen?“ vroeg hij. „Voor de dag er mee“ Bolter keek rond naar iets om op te zitten en zag

niets. Hij zei: „Ik heb nooit begrepen, waarom twee mannen, die iets te bespreken hebben, moeten beginnen met elkaar aan te vliegen. Ik heb altijd gedacht, dat het mogelijk moest zijn, tot overeenstemming te komen, ook al waren beide partijen nog zo kwaad, als zij eerst maar eens rustig samen aan tafel konden zitten.“ London grinsde. „Wij hebben geen tafel“, zei hij. „U weet wel, wat ik bedoel“, vervolgde Bolter. „In de Federatie zeggen ze allemaal, dat jullie mannen niet naar rede wilt luisteren, maar ik heb ze verteld, dat ik weet, wat een Amerikaanse arbeider is. Als je met een Amerikaan redelijk praat, dan luistert hij ook.“

Sam spuwde op de grond. „Nou, wij luisteren. Ga je gang en praat redelijk.“

Bolter's witte tanden blonken. Hij keek triomfantelijk rond. „Zie je wel? Dat heb ik al gezegd. Laat ik nou eens mijn kaarten op tafel leggen“, zei ik. „en laten zij dan met hun kaarten komen en let op, of wij het dan niet eens worden.“ „Amerikaanse arbeiders zijn geen wilde dieren“, zei ik. Dus daarom ben ik hier gekomen. Kijk, ik bezit nou een boomgaard nietwaar, maar dat wil niet zeggen, dat ik geen oog voor jullie belangen heb. Wij weten allemaal, dat wij geen geld kunnen verdienen, als de arbeiders niet tevreden zijn.“

Hij pauzeerde en wachtte op een of ander antwoord, maar er kwam er geen. „Nou, ik bekijk het zo: jullie verliezen er bij, en wij verliezen er bij, omdat wij beginnen met elkaar aan te vliegen. Wij willen, dat jullie weer aan het werk gaan. Dan krijgen jullie je loon, en onze appels worden geplukt. Op die manier zijn we allebei geholpen. Willen jullie weer aan het werk gaan? Geen verwijten, niet na kaarten, alleen maar twee lui, die het samen eens worden.“

London zei: „Natuurlijk willen wij weer aan het werk gaan meneer. Wij zijn toch Amerikaanse arbeiders? Als jullie ons de opslag geeft, die wij vragen en je trapt die onderkruipers de laan uit, dan zitten wij morgen weer in die bomen van jullie reken maar.“

Bolter glimlachte in het rond, stuk voor stuk, tot zijn glimlach op elk gezicht gerust had. „Ik vind dat jullie opslag moeten hebben“, zei hij. „Dat heb ik tegen iedereen gezegd. Maar ik ben niet zo'n gewiekste zakenman. Mijn collega's van de Federatie hebben mij alles uitgelegd. Met de appelprijzen zoals ze nu zijn, betalen wij het hoogste loon. Als wij meer betalen, leggen we d'r op toe.“

Mac grinsde. „Als t'er op neerkomt, zijn we toch geen echte Amerikanen“, zei hij. „In mijn oren klinkt dit niet als redelijk praten. Tot nu toe vind ik het flauwe kul.“

Jim zei: „De reden, dat ze geen opslag kunnen geven is, dat dit zou betekenen, dat wij de staking gewonnen hebben: en als dat gebeurd, dan zouden er nog een heleboel andere arme flinkers gaan staken. Is het niet zo, meneer?“

Bolter's glimlach verdween niet. „Ik heb van het begin af gevonden, dat jullie te weinig verdienen, maar ik had niets te zeggen. Ik denk er nog net zo over, en ik ben President van de Federatie. Nou zal ik jullie eens wat vertellen. Ik bied jullie twintig cent, geen verwijten, niet nakaarten. En wij verwachten jullie morgenochtend weer aan het werk.“

London keek naar Sam. Toen gaf hij de grijs gekleden heert een klap op zijn schouder. „Meneer Bolter“, zei hij. „Ik denk dat Mac gelijk heeft. Wij zijn geen echte Amerikanen. Jullie verdomde appels moeten geplukt worden en wij plukken ze niet, als wij onze opslag niet krijgen. En ze zullen door nie-

mand anders geplukt worden ook. Want denkt U daarvan, meneer Bolter!“

Eindelijk was Bolter's glimlach weg. Hij zei plechtig: „Het Amerikaanse volk is groot geworden, omdat iedereen zijn taak heeft vervuld. Amerikanen zijn de beste werklui en de best betaalde ter wereld.“ London viel hem kwaad in de rede: „Wat hebben wij daaraan, als wij toch honger lijden? Misschien kan een Chinees in China leven van een halve cent per dag. Wij kunnen hier van ons loon niet leven.“ Bolter nam zijn glimlach weer aan. „Ik heb vrouw en kinderen“, zei hij. „Ik heb hard gewerkt. Jullie denken dat ik een kapitalist ben. Dat is niet juist. Wij varen allemaal in hetzelfde schuitje. De tijden zijn slecht. Wij moeten elkaar helpen. Plotseling schreeuwde Sam: „Oh, allejehis, schei uit. Als je wat te zeggen heb, zeg het dan.“ Bolter keek diep bedroefd. „Willen jullie het verschild delen?“

„Nee“, zei London. „Hoe weten jullie, of de mannen het niet zouden aannemen, als er over gestemd werd?“

„Hoor es, meneer“, zei London. „Die jongens zitten zo vol pis en azijn, dat ze je levend zouden villen als ze je hier zagen in dat fijne pakke. Nou moet u goed bgerijpen, dat wij niet voor onze lot staken. Dat doen wij om opslag te krijgen. En daarom posten wij, en daarom schoppen wij alle onderkruipers er uit. Wat zijn jullie van plan te doen, als wij niet terug komen?“

„De burgerwacht op ons los laten“, zei Mac. Bolter zei haastig: „Wij hebben met de vrijwillige burgerwacht niets te maken. Maar als verontwaardigde burgers hun best doen om de orde te herstellen, dan is dat hun zaak. Daar weet onze Federatie niets van.“ Hij glimlachte weer. „Kunnen jullie dan niet inzien, mannen, dat wij onze gezinnen zullen verdedigen; als jullie ze aanvallen? Zouden jullie je eigen kinderen niet beschermen?“

„Wel verdomme wat doen wij dan anders?“ riep London. „Dit is de enige manier, waarop een arbeider zijn gezin tegen de honger kan beschermen! Begin nou niet over kinderen, of je zal wat beleven.“

Nationalisatie in de praktijk

Het is een bekend feit, dat de arbeiders in Nederland en elders nog steeds geloven in het nut van nationalisatie van bedrijven. Dit werd hun door de propaganda van de Partij van de Arbeid en van de „Communistische“ Partij voorgesteld als het socialisme zelf, of althans als een socialistische maatregel, die het kapitalisme aantast. Wij willen aan de hand van een voorbeeld uit de praktijk aantonen, dat het proletariaat in werkelijkheid bij deze nationalisaties niets te winnen heeft.

In het land n.l., waar sinds 1945 een „arbeidersregering“ heerst, die een „socialistische“ politiek heet te voeren, het land, waar alle personalistische en democratische „socialisten“ naar opkijken als naar het land van belofte, in Engeland, zijn met ingang van 1 januari 1947 de kolenmijnen in handen van de staat gekomen, die het beheer erover heeft opgedragen aan de „National Coal Board“, „N. B. C.“ (nationale kolen-raad). Bij elke mijningang is een naamplaat aangebracht, waarop te lezen staat: „Deze mijn is nu het eigendom van en wordt geëxploiteerd door de National Coal Board ten behoeve van het volk“. Dat klinkt erg mooi. We zullen echter na moeten gaan, wat de regering heeft bewogen om deze „edelmoedige“ beslissing te nemen.

De Engelse mijnindustrie was reeds voor de oorlog in verval. De jaren na 1939 hebben uiteraard geen verbetering te zien gegeven. Integendeel! De productie is nog afgenomen, in de tweede plaats zijn er velen, die het onplezierige beroep van mijnwerker verwisselen voor een ander, nu daar door de schaarste aan arbeidskrachten de gelegenheid toe bestaat. De staat, die ook in Engeland het economisch leven na de oorlog regelt en moet trachten het land, d.w.z. de productie, weer op een peil te brengen, waarop concurrentie met anderen mogelijk wordt, kan uiteraard niet gedogen, dat deze toestand zou voortduren. Er moest verandering in komen. De mijnheers waren niet in staat de voor reorganisatie benodigde 1 à 2 miljard gld. op te brengen. De staat was de enige instantie, die dit bedrag zou kunnen verschaffen. Zo werden in 1945 de 11000 eigenaren van de grond voor 't sommetje van fl. 700 miljoen uitgekocht. In 1946 werd door 't parlement 'n wet aangenomen waarbij de mijnheers zelf een schade-loosstelling van 1 miljard 700 duizend gulden werd toegedacht. Deze gingen met de schikking accoord; het is ook niet kwaad om van een „socialistische“ regering een dik miljard te krijgen voor een min of meer failliete boedell!

Het beheer van de mijnen werd, zoals wij al zeiden, opgedragen aan de „National Coal Board“. Deze raad wordt gevormd niet door vertegenwoordigers van de mijnwerkers, maar door..... twee baronnen, drie jonkers en drie mensen zonder adellijke titels. Maar wel met vorstelijke trac-

tamenten! De voorzitter, Lord Hyndley, krijgt per jaar fl. 90.000.— voor zijn moeite, de andere zeven moeten het met ieder fl. 55.000.— doen. Hun personeel van 700 duizend mensen verdient gemiddeld fl. 3600.— per jaar. Wanneer wij bedenken dat daarbij ongetwijfeld ook de nodige rijk-betaalde heren zijn, dan kunnen wij ons voorstellen, dat er voor degenen, die het werk moeten doen, niet al te veel overblijft.

De N.B.C. is met bekwaame spoed aan het werk getogen en is bezig een grondige modernisering en rationalisatie voor te bereiden. Dat deze een zeer ingrijpende verandering zal moeten zijn, wordt duidelijk, als men weet, dat 94% van de steenkolen uit groeven komt, die meer dan twintig jaar oud zijn. De particuliere ondernemers hebben zich kennelijk de laatste tijd niet bijzonder ingespannen. Of zij een voor gevoel hadden van „socialistische“ maatregelen? Grote spoed is vereist. De slechte toestand in de kolenvoorziening bleek, toen tengevolge van de mist in het eind van December het vervoer stagneerde. De treinloop moest worden beperkt, de gas- en elektriciteitsbedrijven hadden met grote moeilijkheden te kampen, sommige fabrieken lagen stil.

Het ligt voor de hand, dat de grote plannen niet terstond verwezelijkt kunnen worden. Daar is tijd voor nodig. Er moet dus een oplossing op korte termijn worden gevonden.

De eerste taak van de N.B.C. was dus om het probleem van de „human relation“, letterlijk van de betrekkingen tussen de mensen, op te lossen. Dit betekent, dat er meer nieuwe mijnwerkers moeten komen, en tevens, dat de prestaties moeten worden opgevoerd.

Wij wezen al op het feit, dat velen een ander beroep kiezen. De mijnarbeid schrijkt de mensen te zeer af. Er zal dus een groot-

WAT ONS OPVIEL

Bij de Michelin rubber- en bandenfabrieken te Clermont-Ferrand zijn Woensdag 20.000 arbeiders in staking gegaan wegens een geschil over gratificaties aan het einde van het afgelopen jaar. De stakers hebben kantoren en fabrieken bezet. Van ongeregeldeheden wordt verder geen melding gemaakt.

(Nat. Rott, Crt. 13 Jan.)

OPNIEUW HAVENSTAKING IN ANTWERPEN.

et Parool“ 18 dezer:

Naar we vernemen is te Antwerpen naar aanleiding van een loonkwestie, een nieuwe gedeeltelijke staking uitgebroken bij de havenarbeiders, gespecialiseerd in het laden en lossen van erts.

scheepse propaganda gevoerd moeten worden en meer arbeiders te bewegen het zwarte goud te gaan delven, vooral jongeren. Het jaarlijkse tekort, het verschil tussen aankomende en weggaande mijnwerkers bedroeg de laatste tijd 35.000 man per jaar! Slechts 42% behoort tot de gunstigste leeftijdsklasse, n.l. tussen 25 en 42 jaar. De prestaties zullen ook moeten worden verhoogd. Het is in de Engelse kolenmijnen hetzelfde als overal: Productieverhoging door verhoging van de arbeidsproductiviteit! De ijver van de arbeiders moet worden vergroot. De Vrijdag na Kerstmis bleef in sommige districten 80% van de mijnwerkers thuis. Ook, wanneer er geen speciale aanleiding is, zelfs tussen Kerstmis en Nieuwjaar, verzuimt gemiddeld 8% ongeoorloofd.

Het is duidelijk, de schroef van de „arbeidsdiscipline“ moet vaster worden aangedraaid.

De N.B.C. werkt dus aan het probleem van de „human relation“. De psychologie wordt erbij gehaald. Men gaat op het gevoel van de arbeiders werken.

Vijftig jaar lang hebben de Engelse mijnwerkers gestreden voor opheffing van het privaatsbezit van de mijnen. Onder invloed van de sociaal-democratische gedachten hebben zij gemeend, dat, wanneer de staat na ene „socialistische“ verkiezingsoverwinning de mijnen in bezit zou nemen, hun toestand radicaal zou veranderen. En ongetwijfeld verkeert nu nog een deel van hen in een soort overwinningsoes. Zijn de 1570 kolenmijnen nu niet het eigendom van de staat en worden zij niet geëxploiteerd ten behoeve van het volk?

De schijn wordt nog schoner: Met ingang van 1 Mei a.s. wordt de werkweek tot vijf dagen bekort. Dit lijkt waarlijk een grote verbetering. Maar ook deze maatregel dient het enige doel: Verhoging van de productie! Geleidelijk zal het werktempo worden opgevoerd. Zoals destijds bij de overgang naar de acht-urige werkdag bleek, dat de prestaties ondanks de verkorting van de arbeidstijd toenamen, zo verwacht de N.B.C. van de werkweek van vijf dagen hetzelfde. Bij kortere werktijd kan het tempo belangrijk worden opgevoerd. Naarmate de mechanisering toeneemt, kost de arbeid meer zenuwspanning. Het behoud van de arbeidskracht van den arbeider vereist dus kortere werktijden.

Bovendien is deze maatregel „in het belang van het volk“ een grootscheeps bedrog. En al wordt dit nu door de meeste arbeiders nog niet gevoeld, in de toekomst zal de harde realiteit het hun duidelijk maken. Zij zullen tot het weten komen, dat er voor hen maar één weg bestaat: Die naar het in eigen hand nemen van hun bedrijf! Zelf zullen de arbeiders hun bedrijven in bezit moeten nemen. Dan eerst zullen zij kunnen produceren voor de behoeften van alle werkers, en niet meer om aan kapitalisten hoge sommen uit te keren, ambtenaren een fantastisch salaris te betalen en de staat helpen zich op de derde wereldoorlog voor te bereiden.

Sparen of sterven

Heeft U het al vernomen? Wij gaan sparen. Wij, dat zijn U en ik, dat is de gemiddelde arbeidersbevolking van ons land. Tenminste, men is van plan ons tot sparen op te wekken en binnenkort zal een spaarcampagne worden ingezet, in samenwerking met de spaarbanken, teneinde concurrentie van die zijde bij voorbaat uit te schakelen. Men wil één der goede vaderlandse deugden n.l. sparen, weer bij ons aankweken, vandaar de komende campagne.

Opent dit geen schone perspectieven? In Rotterdam gaan ze al sparen voor een eigen vrachboot. Gezamenlijk wordt men dan eigenaar van een kunstvaarder. Wordt er veel winst gemaakt, dan krijg je veel dividend; is het weinig dan krijg je minder of in het geheel niets. Hoe het zal gaan wanneer er met verlies zal worden gewerkt, heeft men ons niet recht duidelijk kunnen maken. Wel hebben we er uit begrepen, dat iedere deelnemer zich mettertijd een klein kapitalistje kan gaan gevoelen. Het idee is voor uitbreiding en navolging vatbaar. Amsterdam zou zich b.v. op het sparen van binnenvaartuigen kunnen toelagen; Twente op een of meer textiel-fabrieken; Brabant op een schoenenfabriek; Limburg op een kolenmijn; Drente, Groningen in Friesland zouden samen kunnen werken om een soort landbouw-collectief te gaan vormen en ten slotte zouden we alles gezamenlijk onder kunnen brengen in iets, dat op een coöperatie zou kunnen gelijken. Dan kon Rotterdam zorgen voor de import, Amsterdam voor het vervoer te water en de eventuele verbindingen met die provincies, waar we als coöperatie, beangen zouden hebben. Deze coöperatie zou dan uit kunnen groeien tot een machtig wapen in handen van de Nederlandse arbeidersklasse, die dan zelf over een kapitaalkrachtig instrument zou gaan beschikken in haar strijd tegen haar kapitalistische uitbuiters.

Maar, dan zou die mijnheer Van Deun (U weet wel, die van de theorie dat kapitaal het beste met kapitaal kan worden bestreden) uiteindelijk toch gelijk gaan krijgen.

Ik zit me al te verlustigen in verschillende toekomst-visioenen, totdat mijn vrouw haar kent U waarschijnlijk ook nog wel. Met haar devies „materialisme first“ deze als gewoonlijk weer vreed komt verstoren met haar bewering, dat alle mannen „suffers“ zijn. Vraag beleeft excuus, lezers, de bewering is natuurlijk niet van mij afkomstig. Ze moesten, naar haar mening, eens een tijdje een aantal huisvrouwen inschakelen in de plan-afdeling. Dan zouden er praktischere plannen worden geboren, die meer op de realiteit van een arbeidersbudget zouden zijn ingesteld. En dan gaat ze aan het rekenen. Zo veel hiervoor, zo veel daarvoor. Dit voor de huur en dat voor het gas en de electriciteit. Waarde lezer, ik schaam me bijna om het te moeten be-

kennen. Ik heb tot op heden altijd gedacht dat ik met een behoorlijk weekloon thuis even optel, kom ik tot een dik tekort en snap je gewoonweg niet hoe dat mens er nog in slaagt om desondanks nog de eindjes aan elkander te knopen.

Weg schip, weg textielfabriek, weg landbouw-collectief, weg alle illusies, dat we al sparende kapitalistische allures zouden kunnen gaan krijgen. Blijft alleen de naakte werkelijkheid, dat we worden uitgebuit. Dat men van ons geld de kapitalistische wederopbouw wil betalen. Dat men daar-

De slaafse Duitser en de humane Brit

Uit Het Parool knippen we het volgende:

Zeshonderd Hamburgse arbeiders van de scheepswerven zijn Vrijdag in staking gegaan, daar zij tengevolge van den honger en de koude niet in staat waren aan Britse schepen te werken. Voorts verklaarden zij dat zij slechts wilden werken aan vaartuigen, die van belang zijn voor het Duitse bedrijfsleven. De staking, de eerste industriële staking in de Britse zone, werd niet gesteund door de vakvereniging van de arbeiders.

Ook de Duitse arbeiders staan alleen, zodra ze de klassenstrijd moeten voeren.

De z.g. Duitse methoden passen de militairen van de bezettingsmogendheden zelf toe. De beschikbare kolenvoorraden worden n.l. allereerst aan de bezetters toegewezen. Bij een vorst van meer dan 20 graden moet de bevolking het zonder kolen doen. Gevolgen: plunderingen van kolentreinen. Het optreden van de bezetters wordt volgens Het Handelsblad hieronder geschetst:

Te Bonn is bij een razzia door de politie op een grote menigte kolen-plunderaars een Duitser door een Belgischen militairen politiemann neergeschoten, toen de politie trachtte ca. tweehonderd personen, die een trein bestormden, te verdrijven. De grootste onrust heerst te Hamburg, waar een troep van 700 man een van de stations bestormde. Zaterdag is een broodfabriek in de stad door gebrek aan kolen gesloten.

In het Ruhrgebied werd deze week zeshonderd ton kolen uit voor de Amerikaanse zone bestemde treinen gestolen. De overvallen hebben georganiseerd plaats door troepen van twee- driehonderd personen. Er is een speciale rechtbank ingesteld om de gearresteerden te vonnissen. Tot nog toe zijn slechts geringe straffen opgelegd. Bij plundering van een levensmiddelen-transport is een Britse bewaker gewond.

Het is geen wonder, dat de Duitse arbeiders er niets voor voelen onder deze omstandigheden in de mijnen te gaan werken. Het voorstel van het wereldvakverbond om

voor aan de diefstal van onze meerwaarde niet voldoende heeft. Dat men ook dat kleine beetje van die meerwaarde wat op de een of andere manier nog aan die plundering is ontsnapt, eveneens op een handige manier wil terug vorderen, met een beroep op het algemeen belang, door middel van de komende spaarcampagne. En men is daarbij zo bang, dat er van de winst die er ongetwijfeld in zit, wat teloor zou gaan, dat men bij voorbaat iedere concurrentie wil uitschakelen, door ook de spaarbanken in te schakelen „Sparen of sterven“ zal één der deviezen „in onder welke de komende campagne zal worden gevoerd. Ook zonder sparen zal de arbeidersklasse wel sterven, tenzij die klasse haar eigen opbouw zal gaan werken.

in de kolenmijnen van het Ruhrgebied de dwangarbeid in te voeren, is daar in het algemeen sterk afwijzend ontvangen. Men verwijt de internationale vakverenigings-leiders dat ze zich niet ter plaatse van de toestand op de hoogte hebben gesteld. De Engelsen weten het beter. Die gaan uit van de bekende gedachtegang, dan men meer liegen met honing angst, dan met azijn. De mijnwerkers zullen spek, koffie, alcohol en suiker als extra-rantsoenen toegewezen krijgen. Ook zal aan textiel-producten worden gedacht: In Het Parool lezen we daarover:

Elken mijnwerker zal voor een periode van vier weken een bonkaart van 150 punten worden verstrekt, waarmee hij genoemde artikelen tegen de normale prijs kan kopen. Is hij eenmaal zonder geldige reden absent geweest, dan betekent dit voor hem een verlies van 6 punten. Bij een tweede absentie wordt het aantal punten dat wordt afgetrokken verdubbeld en is hij in één periode een derde maal afwezig, dan vervalt de verstrekking van extra punten geheel. Op die manier hoopt men de absentie, die in sommige mijnen zelfs 30% bedraagt, tot een minimum te beperken. In vakkringen verwacht men, dat als gevolg van deze extra toewijzing de maandelijkse productie met een miljoen ton zal stijgen.

Er is iets te zeggen voor het systeem, wie niet werkt zal niet eten, tenzij..... men dat ook toepast op al diegenen, die leven van de arbeid van anderen, zonder zelf maar ook enige productieve arbeid te verrichten. Uit dit alles kan men opmaken, dat de Duitse arbeiders met dezelfde moeilijkheden hebben te kampen als de arbeiders overal elders. Ook zij worden in de steek gelaten, zodra ze zelf actief de strijd om lotsverbetering ter hand nemen. Ondanks de haatcampagne die nog dagelijks gevoerd wordt, moeten wij, arbeiders, begrijpen dat in de strijd voor een klassenloze samenleving het Duitse proletariaat in onze rijen hoort. Het hoogste goed van de arbeiders, waar in de toekomst de meeste kracht van uit zal gaan, is nog steeds de Internationale Solidariteit.

Tussen Regge en Dinkel

Wanneer je jezelf zo van tijd tot tijd nog eens in de geschiedenis van de Twentse textielindustrie verdiept, dan kom je in waarheid tot de ontdekking, dat de geschiedenis van de maatschappij er een is van klassenstrijd. De geschiedenis van de Twentse textielindustrie is één stuk klassenstrijd, is een aanrijging van uitbuiting en nog eens uitbuiting. En wij zouden haast zeggen, dat de Twentse textielbaronnen kampioenen waren in de voortdurende bestendiging daarvan. We komen lonen tegen van f 4.38 per week, in tijden dat b.v. rundvles f 0.45 per pond kostte, boter f 0.80, aardappelen f 3.— per mud, ka- toenen f 0.40 per el. Toen dus het huishoudbudget weliswaar stukken beneden het huidige lag, doch toch nog altijd ver boven hetgeen de arbeider met werken kon verdienen. Begrijpelijk, dat de arbeiders, al was het dan ook niet bewust doch meer noodgedwongen, daartegen van tijd tot tijd in opstand kwamen. En dan hadden de patroons prachtige middelen bij de hand om de staking te breken niet alleen, doch ook om na afloop der staking nog wraak uit te kunnen oefenen. De marechaussee was toenmaals b.v. het lievelingswapen in handen van het ondernemersdom. Deze liet men een staking letterlijk en figuurlijk gewoon uiteen slaan. En daarna had men dan de zwarte lijst, waardoor het een „rad- draaier" gewoon onmogelijk werd gemaakt weer aan het werk te komen.

Nu zijn we gelukkig zo achterlijk niet meer, horen wij U al zeggen. De arbeiders zijn nu wel zo dat zij zich iets dergelijks niet meer laten welgevalen. U dacht dit, maar daarom is het nog niet zo. Natuurlijk is er geen vergelijking meer mogelijk met die

eerste ontwikkelingsperiode. Maar een zwarte lijst b.v. bestaat er wel degelijk. Er schijnt nog al wat gestolen te worden in de textielfabrieken. Een maatschappelijk verschijnsel, op de reden waarvan wij hier niet verder willen ingaan. Goed, men wil deze diefstal tegen gaan en doet dit dan op de aloude heersersmanier van de Twentse baronnen n.l. door het aanleggen van een zwarte lijst. Wordt men op diefstal be- trapt, dan betekent dit allereerst direct ont- slag doch tevens ook, dat men minstens ge- durende drie maanden niet elders aan het werk kan worden gezet omdat de zwarte lijst wordt doorgegeven aan de andere fa- brieken. Zelfs voor kruimeldiefstallen komt men op die beruchte lijst en dit betekent dus in de praktijk, dat voor een soms kleine misstap van een arbeider, drie maanden lang zijn gezin aan honger wordt prijs ge- geven of voor hem het alternatief geldt om dan maar „zwart" te gaan doen. Welke opvattingen de heren fabrikanten hebben van hun machtspositie wordt wel het beste gedemonstreerd door het feit, dat men het Gew. Arbeidsbureau heeft verzocht deze zwarte lijst over te nemen, zodat deze arbeiders ook niet tijdelijk elders in een andere tak van industrie zouden kunnen worden geplaatst. Gelukkig heeft het arbeidsbureau dit geweigerd, doch het is wel een sterk tekenend staaltje. En dan verbaast men zich er nog over, dat er telkens weer van staking in de textielindustrie moet worden gesproken. Willen die arbeiders dan niet werken, wordt er dan zo dikwijls gevraagd. Dergelijke praktijken zijn voldoende om zelfs den nijversten werker tot weerstand te prikkelen en op deze manier worden de tegenstellingen tot het uiterste verscherpt zodat uiteindelijk, zoals dit al meerdere malen in de geschiedenis van de Twentse

textielindustrie is gebeurd, de bom plotseling barst en dan is het ach en wee.

Een krantenbericht viel ons dezer dagen op. Tegen mevr. H. A. M.-B. te Enschede is proces-verbaal opgemaakt terzake valsheid in geschrifte en oplichting van het Districtbureau Verzorging Oorlogsslachtoffers. Oplichting, valsheid in geschrifte, dus moet er gestraft worden volgens de wet. Doch wat er achter zit, de reden en de oorzaak, daar bemoeit de wet zich niet mee. De man van de genoemde mevr. M. B. werd gedurende de bezetting door de Duitsers doodgeschoten. Zij bleef daar door met haar kind onverzorgd achter. Na de bevrijding kreeg zij uitkering als oorlogsslachtoffer zegge en schrijve f 19.50 per week. Commentaar op deze uitkering is feitelijk haast overbodig. Te veel om te sterven, te weinig om van te leven. Zomest daarvoor dan nog wekelijks een verklaring tekenen, dat zij naast deze inkom- sten geen andere had. Hoewel zij wel an- dere inkomsten had tekende zij toch weke- lijks de verklaring. Zij werkte n.l. in een textielfabriek. Zij moest wel werken voor zich en haar kind. Totdat dit uitkwam en het bovengenoemde proces-verbaal te slotte het gevolg was.

Herinnert U zich nog al die mooie woorden voor de Oranje-zender destijds? Men was vol bewondering voor de heldhaftige verzetsstrijd van het volk. En we behoef- den niet bang te zijn, doch dit verzet zou worden beloond en de slachtoffers zouden op een behoorlijke wijze worden onder- steund. Nu kan men verschil hebben over de opvatting behoorlijk of onbehoorlijk.

Wij zijn echter zo vrij de behandeling van de oorlogsslachtoffers onbehoorlijk te no- men en door het naar voren brengen van gevallen, als boven geschetst nog eens du- delijk te doen uitkomen, wat beloften van kapitalistische heersers waard zijn.

ADVIES AAN ONZE „VERWILDERDE" JEUGD.

In het Leidsche Dagblad van 9 Jan. '49 vonden we het volgende:

Een praatje voor de jeugd door de radio behelsde het verhaal van een optimistisch en 'n pessimistisch kikkertje die in een pan met melk waren gevallen. De laatste zei: „Dat is ons end", laat zich zinken en was dood. De eerste echter meende: „Je kunt nooit weten" en zwom op z'n kikkers, dus: trapte, trapte, trapte. Na een paar uur trappen was de melk boter geworden en klom ons kikkertje de pan uit, een lang en gelukkig leven tegemoet. „Ja, jongens", moraliseerde de verteller, „daar leer je maar weer uit, dat je nooit te vroeg moet opgeven; dus denk er om trappen maar, trappen, trappen, trappen, dan kom je wel terecht in het leven". Jong geleerd, oud gedaan.

De „moraliserende"-verteller vergat er bij te zeggen, dat „je in het leven terecht komt" alleen dan, wanneer je naar beneden trapt. Denkt daaraan, jongens!

Februari 1947

Prijs 15 cent

7e Jaargang No. 5

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A'd m.

CLOSED SHOP

„De Vakbeweging" wijdt een artikel aan de „closed shop" in Engeland. Dit be- griep, dat letterlijk vertaald kan worden door „gesloten bedrijf", houdt in, dat een bedrijf gesloten is voor die arbeiders, die geen lid zijn van de vakbond, die een overeenkomst heeft aangegaan met den ondernemer.

Het begrip is niet nieuw. In Amerika wordt het systeem reeds lang toegepast. Daar kennen de werkgevers aan een van de twee grote verbonden van vakverenigingen het recht toe, onder uitsluiting van anderen, arbeiders te mogen „leveren" op de voorwaarden, die door de vakbond met den ondernemer zijn afgesproken.

De oorzaak van dit verschijnsel moeten wij teminste wat de Verenigde Staten be- treft, zoeken in de daar gegroeide bijzon- dere verhoudingen. Er zijn n.l. twee orga- nismen, die elkaar heftig beconcurreren. Zij trachten nu voortdurend elkaar vlie- gen af te vangen. Een van de middelen om arbeiders te „winnen" is nu de macht die zij bezitten te tonen, om iemand aan een baantje te helpen, een tweede verschil- punt met datgene, wat zich thans in Enge- land ontwikkelt, is het feit, dat er in Ame- rika a.h.w. drie machten zijn, die welis- waar vaak samenwerken (en hiertoe in de toekomst meer en meer gedwongen zullen zijn), maar toch ook nog hun we- derzijdse „invloedssferen" niet precies hebben afgebakend: de ondernemers, de staat en de vakbonden. In een land als Engeland, waar de leiding van productie door de staat geleidelijk wordt ingevoerd, zijn de laatste twee, staat en vakbond, eigenlijk één. De regering is er zelfs voor een groot deel samengesteld uit functio- nariissen van de vakbeweging. De „socia- listische" staat levert daar een - overigens zeer tamme - strijd tegen de ouderwetse ondernemers, die terugverlangen naar de goede, oude tijd van staatsonthouding in de productie. De vakbond, die zijn ideaal ziet verwezenlijken (de opbouw van een „geleide" maatschappij), is, ter doorvoer- ing van de plannen der regering, tegen- over de arbeiders als het ware de officiële propagandist en rustbewaarder.

„De Vakbeweging" streeft dan ook voor

Engeland naar verwezenlijking van de „closed shop"-gedachte, als afweer tegen de toename van de z.g. wilde stakingen. De afgelopen staking, die bij de vracht- auto-chauffeurs begon en zich snel over het gehele land uitbreidde, toonde over- duidelijk het gevaar aan, dat voor de staat en de autoriteit van de vakverenigingen gelegen is in dergelijke bewegingen, die volkomen aan de controle van de „offi- ciële" instanties, waaronder de vakbonden, een eerste plaats innemen, ontsnappen.

De redenering van de „arbeidersleiders" is nu als volgt: de arbeiders zijn ten dele aangesloten bij de vakbond. Deze doet zijn best om voor zijn leden en voor het „hele" volk een redelijke welstand te be- reiken. In de vakbond heerst „democratie" met andere woorden, de besluiten van de leiding kunnen door de leden worden aan- vaard of verworpen. De minderheid moet zich dan maar schikken. Degenen, die zo laks zijn, dat ze geen lid van de bond wil- lin worden, profiteren van wat de ande- ren presteren. Zonder dat zij contributie betalen, willen zij toch de voorrechten ge- nieten, die de „leiders" met zoveel moeite voor hun bond en zijn leden hebben weten te bereiken. Al te gek wordt het, wanneer zij dan ten slotte hiermee nog niet eens tevreden zijn en „wild" gaan staken. Daarom zou het heel goed zijn om alle arbeiders te verplichten lid te worden van een vakbond. Zij zijn dan mede-verant- woordelijk voor de op „democratische" wijze genomen beslissingen en zij dienen zich eraan te houden. De invloed van op- ruiende elementen zou dan niet meer in staat zijn de arbeiders van het goede vak- verenigingspad af te brengen.

Hoewel deze conclusie in „De Vakbewe- ging" nog niet duidelijk wordt getrokken, kunnen we er meteen wel aan toevoegen: de „democratie" eist dan ook, dat de lei-

ding (die immers langs de juiste weg is ge- kozen!) absolute gehoorzaamheid mag ei- sen en dat dus „wilde stakingen" verbo- den moeten worden.

De redenering, die hier wordt gevolgd, is wel zeer misleidend. In de eerste plaats is het waanzin om te spreken van „het hele volk", althans voor mensen, die van mening zijn, dat er in de maatschappij klassen zijn, d.w.z. groepen mensen, die eigen groepsbelangen hebben, die nooit in wezen gelijk kunnen zijn. Wel hebben we allemaal, de arbeiders zo goed als de bourgeoisie, belang bij b.v. een behoor- lijke straatverlichting, of laat ons zeggen, riolering. Maar in wezen interesseert het de bourgeoisie alleen maar, dat de arbeids- kracht van het proletariaat, dat voor haar de winsten opbrengt, zo groot mogelijk is. Daarvoor is riolering nodig, want zon- der deze zou de gezondheid achteruitgaan.

Zo zien we, dat een beroep op het „alge- meen belang" altijd in wezen huichelachtig is. Het gaat trouwens in de praktijk niet om dergelijke dingen als riolering en straatverlichting, maar om de fabrieken en landbouwbedrijven enz. Daar ziet ieder duidelijk de tegenstelling tussen den ar- beider en den kapitalist en zijn „hogere" medewerkers. Die tegenstelling nu wil de vakbondsleiding verdoezelen. Zij wil de arbeiders aanpraten, dat die tegenstelling eigenlijk niet bestaat, en dat zij waar zij dan nog al te duidelijk aan de dag zou tre- den, de zaak wel in het „algemeen belang" zal opknappen.

In de tweede plaats heerst er in de vakbond wel een soort democratie, zoals wij dat in het parlement kennen. Maar daaraan heb- ben de arbeiders niets. Deze „democratie" betekent de versluiering van hun machte- loosheid. In de vakbond is het door de leiders beheerste apparaat machtig ge- noeg om de arbeiders te dwingen.

Vanzelfsprekend is de overgrote meerder- heid van de arbeiders zich slechts zeer vaag bewust van haar werkelijke positie in de maatschappij.

Slechts een kleine minderheid is tot zelf- standig denken gekomen en doorziet de verhoudingen. Wanneer dan mensen, die hun beroep ervan hebben gemaakt om op de arbeiders door hun propaganda een sterke invloed uit te oefenen, hen met een daverende redevoering hebben overdon- derd (debat wordt meestal niet meer ge- voerd!), heet dat „democratie". En de ar-

Tegenstellingen

In Amsterdam, de goede oude stad, die naar het uiterlijk weinig geschonden is door de oorlog, in dat Amsterdam staat een huis. Een groot huis, met vele vertrekken, vele zalen. Het wordt niet veel bewoond, dat grote oude huis, maar de laatste maand is het bewoond. Schildwachters, uitgedost met bepluimde hoofddekseis, houden er de wacht. Soms ligt er een kostbare loper zo maar op de koude straatstenen. Dat is als hoge gasten, de bewoners van dit huis be- zoeken. Dan gliden geruisloos glanzende limousines voor, deftige bezoekers met hun dames stappen uit, en betreden de loper, verdwijnen in het Amsterdamse huis. De Engelse ambassadeur met zijn echtgenote, de ambassadeur van de Sovjet-Unie en zelfs de Sultan van Deli, in kleurig gewaad. Sommige mensen vergapen zich daar aan.

Eens op een dag betraden geen sierlijk ge- schoeide voeten de loper, maar doodge-

wone kindervoetjes zetten hun aarzelende schreden op dat deftige kleed. Het waren de kindertjes van „Wees een Zegen". De oorlogskindertjes. De allerarmsten, schre- ven de kranten. Wilde dit huis worden tot een symbool voor de opheffing der klasse- tegenstellingen, door binnen zijn muren de allerrijksten en de allerarmsten te ont- vangen?

Die opheffing was dan echter van zeer korte duur. De diplomaten gaan terug naar hun villas en zetten hun dobbelspel met het leven van miljoenen uitgebuitenen voort. De „arme" kindertjes gaan terug naar hun Tehuis en leren daar in ootmoed te knielen voor allen, die de maatschappij boven hen stelt. Omdat ze uit de goot op- geraapt zijn, wordt hun nederigheid en ge- willigheid om zich te laten exploiteren door de bezittende klasse met de paplepel inge- geven. Zo zijn zij voorbestemd om hun le- ven lang te ploeteren voor een zorgenbe- staantje en die anderen om de winsten op te strijken van hun gezwoeg en slaafsheid.